

ΕΥΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

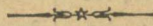
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Τραπεζούντι μετζ. 3.
 Εν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.
 Εν τῷ ἐξωτερικῷ " 5.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Δ. ΣΙΦΙΑΙΝΟΣ.

Ἐν Τραπεζούντι τῇ 20ῃ Νοεμβρίου
 1881.

Ἡ Συνδρομὴ
προπληρωτέα.Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΩΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Διήλομεν τὰς βιογραφίας ἀπάντων σχεδὸν τῶν λογίων Τραπεζουντίων ὅσους ἠδυνήθημεν νὰ ἀνεύρωμεν. Ὁ παρακολουθήσας καὶ τακτικῶς ἀναγνοὺς τὰς βιογραφίας τῶν λογίων τούτων Τραπεζουντίων, παρετήρησε θεβαίως ὅτι τὴν πρώτην μεταξὺ αὐτῶν θέσιν κατέχει ἀναντιρρήτως ὁ Βησσαρίων ἀκμάζων κατὰ τὴν 15 ἡν ἑκατονταετηρίδα διεκρίθη ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φιλοπατρίᾳ· σημειωτέον ὅμως ὅτι οὐδεὶς ἄλ-

λος λόγιος ἐκ Τραπεζούντος ὑπάρχει σύγχρονος αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Γεωργίου Ἀμιρούτση καὶ Γεωργίου Ἐτραπεζουντίου, ἐξ ὧν πάλιν ὁ δεύτερος εἶναι μᾶλλον Τραπεζουντίος τὴν καταγωγὴν ἢ τὴν πατρίδα· ἐν τούτοις ὁ ὄγκος καὶ ἡ βαρὺτης τοῦ ὀνόματος τοῦ Βησσαρίωνος δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν φαινομένην ταύτην σπάνιν λογίων κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. ὁ ἐπερχόμενος 16 ος αἰὼν οὐδένα λόγιον ἄνδρα Τραπεζουντίον ἀνέδειξε· κυρία δὲ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι βεβαίως ἡ ἐπελθοῦσα πολιτικὴ μεταβολὴ καὶ ἡ ἐγκλήψασα τότε ἀμάθεια καὶ ἀνυδρία τῶν γραμμάτων· τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι γενικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους

δυστύχημα και ὅτι παρατηρεῖται κατὰ μέρος ἐν Τραπεζοῦντι συνέβη καθ' ἀπάσας τὰς Ἑλληνίδας χώρας· διότι ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία δραπέτις ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς χωρῶν κατέφυγε καὶ ἐζήτησεν ἄσυλον εἰς ξένην γῆν καὶ εἰς ξένας χώρας συμπληρωθέντος ὅμως τοῦ 16ου αἰῶνος καὶ ἀρχομένου τοῦ 17ου ἄρχονται νὰ ἀναδειχθῶσι λόγοιτινες ἐν Τραπεζοῦντι, ὧν ὁ πρῶτος ἀναφανείς εἶναι Ἀθανάσιος ὁ Δαιμονοκαταλύτης καὶ Θεόδωρος Τραπεζοῦντιος καὶ Σεβαστὸς Κυμηγίτης οἱ ἐπισημότεροι τοῦ αἰῶνος τούτου· προΐοντος τοῦ χρόνου ὁ ἀριθμὸς τῶν λογίων αὐξάνει ἐπὶ πλέον καὶ οὕτω βλέπομεν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἀναφαινομένους πολλοὺς λογίους Τραπεζοῦντιοὺς οἵτινες ἄπαντες σχεδὸν ὡς οἱ προρρηθέντες Σεβαστὸς καὶ Θεόδωρος ἐσπούδασαν καὶ ἐδίδαξαν ἐν ταῖς περὶ τὸν Ἰστρον ὑπὸ Ἑλλήνων ἡγεμόνων ἰδρυθείσαις Ἑλληνικαῖς σχολαῖς· τούτων ἐπισημότεροι εἶναι ὁ Δάζαρος Σκριβας, ὁ Γεώργιος Ὑπομενᾶς, ὁ πρῶτος Ἑλληνας ὅστις, ὡς ἐγράψαμεν ἐν τῇ βιογραφίᾳ αὐτοῦ ἐστειφάνθη ἐν Παταυῖφ, ὁ συνώνυμος αὐτοῦ Γεώργιος Θεοδώρου καὶ ὁ Ἡλίας Κανδηλῆς· ἀλλ' ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ γονιμώτερος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν λογίων ἐν Τραπεζοῦντι αὐξάνει ἐπὶ μᾶλλον· ὁ πρῶτος ἀναφανείς ἐκ τῶν ἐπισημῶν κατὰ τὸν αἰῶνα τούτου λογίων εἶναι ὁ Σάββας Τριανταφυλλίδης, ὁ θεὸς τὰ θεμέλια τοῦ νέου Φροντιστηρίου καὶ ἀνα-

μορφωτῆς γενόμενος τῆς πόλεως· μετὰ τούτον Περικλῆς Τριανταφυλλίδης, υἱὸς τοῦ προρρηθέντος Σάββα, καὶ εἶτα Κωνσταντῖνος Κεφαλίδης καὶ Θεόδωρος Κυριακίδης καταλεγόμενοι μεταξὺ τῶν ἀποθανόντων λογίων, ὧν πολλοὶ ὑπάρχουσι ζῶντες ἔτι. Τὴν βιογραφίαν τῶν ζώντων λογίων Τραπεζοῦντιῶν παραλείπομεν ἐνταῦθα. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν λογίων ἀπὸ τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐπέκεινα προΐοντος τοῦ χρόνου αὐξάνει ἐπὶ μᾶλλον μέχρι τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος ὅτε καὶ ἡ πληθὺς τῶν λογίων γίνεται ἐπαισθητὴ καὶ καταφανῆς καὶ ἡ παιδεία καὶ τὰ γράμματα ἐπὶ μᾶλλον διαδίδονται καὶ καλλιεργοῦνται.

Α. Ι.

ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΜΠΙΕΡΟΥ Ἡ ΙΝΔΙΚΗ ΚΑΛΥΒΗ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

συνέχεια ἴδ. φύλλ. 12.

Ὁ παρίας ἐλθὼν ἐκαθέσθη ἐρῆς καὶ ὁ ξενιζόμενος ψιάθου καὶ ἤρξαντο ἀμρότερος τρώγοντες.

Ἐντούτοις ὁ διδάκτωρ ἔχειρεν ἔκτος κινδύνου ἐν μέσῃ τῇ τρικυμίᾳ γενόμενος· δι' ὅτι ἡ καλύβη ἦτον ἀπρόβλητος· παρεκτός τοῦ ὅτι εὕρισκετο κατὰ τὸ στενότερον τῆς κοιλάδος ἴδρυτο ὑπὸ τι δένδρον θυχρίας ἤτοι συκῆς τῶν βανανεῶν, ἧς οἱ κλάδοι δέσμας ὅλας βλασταρίων ἀπὸ τῶν καρῶν ἀνα-

δίδοντες ἐσχημάτιζον ἰσαριθμοὺς καμάρας σκεπούσας τὸν κυριώτερον κορμὸν. Τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου τούτου οὕτω πυκνὸν ἦν, ὥστε οὐδὲ βενίδα βροχῆς διελθεῖν δι' αὐτοῦ, καίτοι δ' ὁ λαίλαψ δεινὸς ἀπέπεμπε βροχηθμούς, οἷς συνεμίγνυτο καὶ αἱ λάμψεις τῆς ἀστραπῆς, ὅτε καπνὸς τῆς ἐστίας, ὅσπερ ἐξήρχετο δι' ὀπῆς κατὰ μέσσην τὴν στέγην καὶ τὸ φῶς τῆς λυχνίας οὐδὲ κἀν ἐσείοντο.

Ὁ διδάκτωρ ἐθαύμαζε τὴν ἀταραξίαν τοῦτε περὶ αὐτὸν Ἰνδοῦ καὶ τῆς γυναικὸς τούτου, βαθυτέραν οὔσαν καὶ τῆς τῶν στοιχειῶν.

Τὸ τέκνον αὐτῶν, μέλαν καὶ στιλπνὸν ὡς ὁ ἔθενος, ἐκοιμάτο ἐν τῷ λίκνῳ, ὃν ἔχειει ἡ μήτηρ διὰ τοῦ ποδὸς· ἐν ᾧ ταύτοχρόνως διεσκέδαζε κατασκευάζουσα περιδέραϊον ἐκ τριχῶν ἀγκόλης κοκκίνων καὶ μαύρων. Ὁ πατήρ ἔρριπτεν ἐναλλάξ ἐπὶ τε ταύτην καὶ ἐπ' ἐκεῖνο πλήρη στοργῆς βλέμματα. Τέλος εἰπεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ κύων συναπήλασε τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας, ὅστις κεκλιμένος μετὰ γάττου ἡμίνοιγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὄμματα καὶ ἐχουρχούριζε θεώμενος τὸν δεσπότην αὐτοῦ.

Ὡς ὁ Ἀγγλος ἐπαύσατο τρώγων, ὁ παρίας προσήγαγεν ἄνθρακα πεπυρωμένον, ἵνα ἀνάψῃ τὴν πίπαν ἐκεῖνου, ἀνάψας δ' ὁμοίως καὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἔνευσε πρὸς τὴν γυναῖκα, ἧτις ἔφερεν ἐπὶ τῆς ψιάθου δύο κύπελλα (κοκκοφοίνικος ἤτοι) γλυκορρίζης καὶ μεγάλῃν κολοκύνθην πλήρη πονσίου, ὅπερ κατὰ τὸ δεῖπνον εἶχε συσκευάσασα μεθ' ὕδατος, ἀραχίου (οἶνοπνεύματος ἐξ ὀρυζίου) καὶ χυμοῦ λειμονίου τε καὶ ζαχαροκαλάμου.

Ἐν ᾧ δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἔπινον καὶ ἐκάπνιζον, ὁ διδάκτωρ εἶπε πρὸς τὸν Ἰνδόν.

— Θεωρῶ ὑμᾶς ὡς τινα τῶν εὐδαι-

μονστέρων, οἷς ποτε συνήντησα, ἀνθρώπων καὶ δὴ τῶν σοφωτέρων ἐπιτρέψατε οὖν, ἵνα ποιήσωμαι ὑμῖν ἐρωτήσεις τινας. Πῶς οὕτως ἀτάραχοι διαμένετε ἐν οὕτῳ δεινῇ καταϊγίδι; καίτοι οὐδεμίαν ἄλλην αἰγίδα ἔχετε ἢ ἐν δένδρον, τὰ δὲ δένδρα ἐφέλκονται τὸν κεραυνόν.

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίθη ὁ παρίας, ὁ κεραυνὸς ἐπέσκηψεν ἐπὶ συκὴν τῶν βανανεῶν.

— Ἴδου δὴ ὅτι παράδοξον, ἐπανέλαβεν ὁ περιηγητής· ἀναμφιβόλως λοιπὸν τὸ δένδρον τοῦτο κέκτηται ἀρνητικὸν ἡλεκτρισμὸν, οἶον καὶ ἡ δάφνη;

— Οὐκ ἐννοῶ ὑμᾶς, ὑπέλαβεν ὁ παρίας· ἀλλ' ἡ σύζυγός μου πιστεύει ὅτι τοῦτο γίνεται ἐπειδὴ ὁ θεὸς Βράμας ἡμέραν τινα κατέφυγεν ὑπὸ τὸ φύλλωμα αὐτοῦ· τὸ δὲ γ' ἐπ' ἐμοί, φρονῶ ὅτι ὁ θεὸς κατὰ ταῦτα τὰ θεελλώδη κλίματα χορηγήσας τῇ συκῇ τῶν βανανεῶν φύλλωμα λίαν πυκνὸν καὶ ἀψιδας, ὅπως ὑπ' αὐτάς ἐκφύγῃσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν θύελλον, οὐκ ἐπιτρέπει, ἵνα ἐνταῦθα προσβληθῶσιν ὑπὸ τῆς βροντῆς.

— Ἡ ἀπάντησις ὑμῶν εὐσεβεστάτη ἐστίν, ὑπέλαβεν ὁ διδάκτωρ· κατὰ ταύτην δὲ ἡ πρὸς τὸν θεὸν πεποιθήσις ἐστίν ἡ καθησυχάζουσα ὑμᾶς. Εἶπατέ μοι, παρακαλῶ, τίνας φυλῆς ἔστε; ἐπειδὴ οὐδεμιᾶς τῶν Ἰνδῶν τυγχάνετε, ἀφ' οὗ οὐδεὶς Ἰνδὸς θέλει, ἵνα κοινωνήσῃ μεθ' ὑμῶν. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τάξεων τῶν σοφῶν, οὗς ἐμελλον ἵνα συμβουλευθῶ καθ' ὁδόν, οὐδαμῶς εὗρον τὴν τῶν παριῶν. Ἐν τίνι τῶν Ἰνδιῶν διαμερίσματι ἴδρυται ἡ ὑμετέρα παγὸδα;

— Πανταχοῦ, ἀπεκρίνατο ὁ παρίας· ἐμὴ παγὸδα ἡ φύσις ἐστὶ προσκυνῶ ἐν δημι-

ουργόν ταύτης κατά τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ εὐλογῶ αὐτὸν κατὰ τὴν δύσιν. Δεδιδαγμένος ὑπὸ τῆς δυστυχίας, οὐδέποτε ἀρνοῦμαι τὴν ἐμὴν συνδρομὴν πρὸς δυστυχέστερόν μου. Προσπαθῶ ἵνα καταστήσω εὐδαίμονα τὴν γυναῖκα, τὸ τέκνον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν γάττον καὶ τὸν σκύλλον μου ἀκόμη. Ἀναμένω δὲ τὸν θάνατον εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ὡς ἦδὺν τινα ὕπνον μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἡμέρας.

— Ἐκ τίνος βιβλίου ἠρύσθητε τὰς ἀρχὰς ταύτας;

— Ἐκ τῆς φύσεως, ἀπεκρίθη ὁ παρίας· οὐδὲν ἄλλο βιβλίον γνωρίζω.

— Ὡς αὕτη μεγάλη βίβλος ἐστίν, εἶπεν ὁ Ἄγγλος· ἀλλὰ τίς σέ ἐδίδαξεν, ὅπως ἐν ταύτῃ ἀναγινώσκῃς;

— Ἡ δυστυχία, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰνδός· τυχὼν φυλῆς ὑπολαμβανομένης αἰσχροῦ ἐν τῇ χώρᾳ μου καὶ οὐ δυνάμενος εἶναι Ἰνδός, τῆς ἐγενόμενῃ ἀνθρώπων· ἀπελαυνόμενος δ' ὑπὸ τῆς κοινωνίας κατέρυγον εἰς τὴν φύσιν.

— Ἄλλ' ἐν τῇ ὑμετέρα μοναξίᾳ ἔχετε τοῦλάχιστον βιβλία; ἐπανέλαβεν ὁ διδάκτωρ.

— Οὐδὲ ἐν, εἶπεν ὁ παρίας· μάλιστα δὲ οὐτε ἀναγινώσκω οὔτε γράφω ἐπίσταμαι.

— Καὶ ἐστὲ οὐχ ἥττον ἐπαρκῶς ἀπηλλαγμένοι ἀμφιβολιῶν, εἶπεν ὁ λόγιος τρίτων τὸ μέτωπον. Ἐγὼ δὲ ἐπέμφθην ἐξ Ἀγγλίας· τῆς πατρίδος μου, ζητήσω τὴν ἀλήθειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς διαφόρων ἐθνῶν, ὅπως διαφωτίσω τοὺς ἀνθρώπους καὶ εὐτυχέστερους αὐτοὺς καταστήσω· ἀλλὰ μεθ' ἱκανὰς ἐρεῦνας ματαιίας καὶ ἀμφισβητήσεις λίαν σπουδαίας, συνέλαβεν τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἐκζητήσις τῆς ἀλήθειας ἦτο παραφροσύνη, δι' ὅτι καὶ ὅταν εὕρισκον, πρὸς οὐδένα ἐμὸν αὐτὴν λέγειν μὴ πολλοὺς προσκτησάμενος ἔχθρους. Ὁμιλήσατέ μοι εἰλικρινῶς, μὴ οὐχ ὡς ἐγὼ φρονεῖτε;

— Καίτοι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀμαθὴς εἰμι, εἶπεν ὁ παρίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐπιτρέπετέ μοι γνώμην ἐξηγήσασθαι, φρονῶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν εὐδαίμονίαν εἰ δὲ μὴ, ἔσται φιλάργυρος, φιλόδοξος, δεισιδαίμων, μοχθηρὸς, ἀνθρωποφάγος ἀκόμη, κατὰ τὰς προλήψεις καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἀνατροφόντων αὐτόν.

Ὁ διδάκτωρ τὰ τρία ζητήματα, ἅπερ τῶν πάντων ἀρχηγῶν προύτεινεν, ἐν νῶ πάντοτε ἔχων, κατεγοητεύθη ἐκ τῆς τοῦ παρίου ἀποκρίσεως.

— Ἐπειδὴ πιστεύετε, εἶπεν, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν, εἶπατέ μοι πρῶτον, τίνας τρόπους χρώμενος ἂν τις ταύτην εὔροι; δι' ἃ καὶ ἡμέτεροι αἰσθήσεις ἀπατώσιν ἡμᾶς, τὸ δὲ λογικὸν ἐστὶ πλέον ἀποπλανᾷ ἡμᾶς· παραλλάσσει δὲ τὸ λογικὸν σχεδὸν παρ' ἐκάστῳ τῶν ἀνθρώπων· οὐδ' ἔστι τι, νομίζω, ἕτερον κατὰ βάθος ἢ τὸ ἰδιωτικὸν καθενὸς τούτων συμφέρον· καὶ ἰδοὺ διὰ τί πανταχοῦ γῆς τοσοῦτω ποικίλλει. Οὐκ εἰσὶ δύο θρησκείαι, οὔτε δύο ἔθνη, ἢ δύο φυλαί, ἢ δύο οἰκογένειαι, καὶ τί λέγω; οὔτε δύο ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν ὁμοιότρόπως σκεπτόμενοι. Μεθ' ὑποίας λοιπὸν διαγνώσεως ὀφείλει τις τὴν ἀλήθειαν ἐκζητεῖν, ἐὰν ἡ διανόησις μὴ δύνηται πρὸς τοῦτο ὑπηρετεῖν;

— Νομίζω, ἀπεκρίνατο ὁ παρίας, ὅτι μεθ' ἀπλῆς τῆς καρδίας· αἱ αἰσθήσεις καὶ τὸ πνεῦμα δυνατὸν ἀπατηθῆναι· ἀλλ' ἀφελῆς καρδία, καὶ δυνατοῦ ὄντος ἀπατηθῆναι, οὐδέποτε ἀπατάται.

Ἡ ὑμετέρα ἀπάντησις βαθεῖα ἐστίν, εἶπεν ὁ διδάκτωρ· δεῖ πρῶτον ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν μετὰ τῆς καρδίας, οὐδὲ μετὰ τοῦ πνεύματος· οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται πάντα ὁμοιότρόπως, ἀλλὰ συλλογίζονται διαφόρως, δι' ἃ καὶ μὲν

ἀρχαὶ τῆς ἀληθείας ἔγκεινται ἐν τῇ φύσει, τὰ δὲ συμπεράσματα. ἅπερ ἐκ τούτων ἐξάγουσιν, ἔγκεινται ἐν τοῖς ἑαυτῶν συμφέρουσι. Δι' ὅπερ μεθ' ἀπλῆς τῆς καρδίας δέον τὴν ἀλήθειαν ζητεῖν, ἐπειδὴ εὐθεῖα καρδία οὐδέποτε προσποιήθη ἀκούειν, ὃ οὐκ ἤκουε, καὶ πιστεύειν ὃ οὐκ ἐπίστευε· οὐδαμῶς συντελεῖ ἵνα τις ἀπατηθῆ, οὐδ' ἵνα κατὰ συνέπειαν τοὺς ἄλλους ἀπατήσῃ· οὕτω καρδία ἀπλή, ἐντὶ τοῦ εἶναι ἀσθενῆς, ὡς αἱ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, διεφθαρμένη ὑπὸ τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων, ἐστὶ τούναντίον ἰσχυρὰ καὶ τοιαύτη, οἷα ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν καὶ ταύτην διαφυλάττειν.

— Ἀνεπτύξατε τὴν ἐμὴν ἰδέαν πολλῶν κάλλιον, ἢ ὅσον ποτ' ἐγὼ, ἐπανέλαβεν ὁ παρίας· ἡ ἀλήθεια ἐστίν ὡς ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ· ὅπως διατηρήσωμεν ταύτην καθαρὰν δέον ἵνα συναγάγωμεν αὐτὴν ἐν σκεύει καθαρῶ.

— Κάλλιστα τοῦτο εἴρηται, εἰλικρινῆς ἄνερ, ἐπανέλαβεν ὁ Ἄγγλος· ἀλλ' ὑπολείπεται, ἵνα εὐρωμεν τὸ δυσκολώτατον. Ποῦ πρέπει ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν; καρδία ἐξαρτᾶται ἡμῶν, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἐξαρτᾶται τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ποῦ εὐρήσομεν αὐτὴν, ἐὰν οἱ περιστοιχοῦντες ἡμᾶς ὑπὸ μὲν τῶν προλήψεων ἀποπεπλανημένοι, ὑπὸ δὲ τῶν οἰκείων συμφερόντων διεφθαρμένοι τύχωσιν, ὡς καὶ οἱ πλείους εἰσὶν; Περιηγήθητι εἰς πολλοὺς λαοὺς· ἐφυλλομέτησα τὰς βιβλιοθήκας αὐτῶν, συνεβουλεύθητι τοὺς καθηγητάς αὐτῶν καὶ οὐδὲν ἄλλο εὗρον ἢ πανταχοῦ ἀντιφάσεις καὶ δισταγμοὺς καὶ γνώμας μυριάκις διαφορωτέρας ἢ αἱ διάλεκτοι αὐτῶν. Ὅταν λοιπὸν οὐδὲ ἐν τοῖς περιφημοτάτοις ταμείοις τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων εὐρωμεν τὴν ἀλήθειαν, ποῦ ἄλλοι ζητήσωμεν; τί χρησιμεύσει ἀγαθὴ καρδία ἐν ἀνθρώποις τό τε

πνεῦμα κίβδηλον καὶ τὴν καρδίαν διεφθαρμένην ἔχουσι;

— Ἡ ἀλήθεια ὑποπτος ἂν ἦν ἐμοί, ἀπήνητησεν ὁ παρίας, ἂν μόνων διὰ τῶν ἀνθρώπων προσήρχετό μοι· οὐ μὲν τοι γε παρὰ τούτοις δεῖ αὐτὴν ζητεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει ἡ φύσις ἐστίν ἡ πηγὴ πάντος, ὅτι ὑφίσταται· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτῆς οὐδὲν ἀκατανόητος οὐδὲ παραλλάσσουσα, ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν βιβλίων τούτων, τυγχάνει. Οἱ ἄνθρωποι κατασκευάζουσι βιβλία, ἀλλ' ἡ φύσις πράγματα. Στηρίζειν δὲ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ ἐνὸς βιβλίου ταύτων ἐστὶ τῷ θεμελιῶν αὐτὴν ἐπὶ μιᾶς εἰκόνος ἢ ἐνὸς ἀγάλματος, ὅπερ μίαν μόνην χώραν ἠδύνατο ἵνα ἐνδιαφέρῃ, καὶ ὅπερ ὁ χρόνος ἀλλοιοῖ παρ' ἐκάστην ἡμέραν. Πᾶν βιβλίον ἐστὶ τέχνη ἐνὸς ἀνθρώπου. ἀλλ' ἡ φύσις ἐστὶν ἔργον τοῦ Θεοῦ.

— Ἐχετε ἀληθῶς δίκαιον, ἐπανέλαβεν ὁ διδάσκαλος, ἡ φύσις ἐστὶν ἡ πηγὴ τῶν φυσικῶν ἀληθειῶν· ἀλλὰ ποῦ ὑπάρχει, λόγου χάριν, ἡ πηγὴ τῶν ἱστορικῶν ἀληθειῶν, ἂν μὴ ἐν τοῖς βιβλίοις; Πῶς λοιπὸν βεβαιωθῶμεν σήμερον περὶ τῆς ἀληθείας γεγονότος συμβάντος πρὸ δισχιλίων ἐτῶν; οἱ μεταδόντες ἡμῖν τοῦτο ἦσαν ἀρά γε ἄνευ προλήψεων, ἄνευ πνεύματος μεροληπτικοῦ; εἶχον καρδίαν ἀπλήν; Πρὸς δὲ τούτοις τὰ βιβλία αὐτά, ἅπερ μεταβιβάζουσιν ἡμῖν τὸ γεγονός μὴ οὐκ ἔχουσι χρεῖαν ἀντιγραφῶν, τυπογράφων, σχολιαστῶν καὶ μεταφραστῶν, πάντες δὲ οὔτοι μὴ οὐκ ἀλλοιοῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν ἀλήθειαν; Ὡς ὑμεῖς ἀριστα, λέγετε, πᾶν βιβλίον ἀνθρώπου ἔργον ἐστὶ· ὅθεν πρέπει ἵνα ἀποτασσώμεθα πάσης ἱστορικῆς ἀληθείας, ἐπειδὴ αὕτη μόνον διὰ μέσων τῶν εἰς πλάνην ὑποκειμένων ἀνθρώπων ἀφικνεῖται εἰς ἡμᾶς.

— Τί διαφέρει εἰς τὴν ἡμετέραν εὐδαιμονίαν, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ἢ ἱστορία τῶν παρφημένων πραγμάτων; Ἡ ἱστορία τοῦ ἐνεστώτος ἐστὶν ἱστορία τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

— Πολὺ καλὰ εἶπεν ὁ Ἄγγλος· ἀλλὰ συμφωνήσετε ὅτι αἱ ἠθικαὶ ἀλήθειαι εἰσὶν ἀναγκαῖαι πρὸς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· πῶς λοιπὸν ταῦτα ἐν τῇ φύσει εὐρώμεν; Τὰ ζῶα ἐνταῦθα ἀλληλομαχοῦσιν, ἀλληλοκτονοῦσι καὶ καταβιβρώσκονται· αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μάχονται κατὰ τῶν στοιχείων· ταῦτο καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκ τούτου πρὸς ἀλλήλους πράξουσιν;

— Ὡ, οὐχί, ἀπεκρίνατο ὁ ἀγαθὸς παρίας, ἀλλ' ἕκαστος ἀνθρώπος εὐρήσει τὸν κανόνα τῆς ἑαυτοῦ διαγωγῆς ἐν αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ καρδίᾳ, ἂν ἀπλῆ ἢ ἡ φύσις ἐθῆκεν ἐν ταύτῃ τὸν νόμον: Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης.

— Ἀληθῶς, ἐπανελάβεν ὁ καθηγητής, αὕτη ἔχει κανονίσασα τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατὰ τὰ ἡμῶν αὐτῶν ἀλλὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀληθείας πῶς ἀνακαλύψωμεν μεταξὺ τοσοῦτων παραδόσεων καὶ λατρείων. αἵτινες διαιροῦσι τὰ ἔθνη;

— Ἐν αὐτῇ τῇ φύσει ἀπήντησεν ὁ παρίας ἂν θεωρήσωμεν αὐτὴν μεθ' ἀπλῆς καρδίας, ὀφύμεθα ἐν αὐτῇ τὸν Θεὸν ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ· ὅτι δ' ἔτμεν ἀσθενεῖς, ἀμαθεῖς καὶ ἄβλιοι, ἰδοὺ ἐπαρκῆς λόγος, ὅπως ὑποχρέωσιν ἡμᾶς, ἵνα λατρεύωμεν, παρακαλῶμεν καὶ ἀγαπῶμεν αὐτὸν διὰ παντὸς τοῦ βίου μηδὲν ἀμφισβητοῦντες.

— Θαυμάσια ἂν ἀπατηνῆται ὁ Ἄγγλος. ἀλλ' ἤδη εἰπέ μοι, ὅταν τις ἀνακαλύψῃ ἀλήθειαν πρέπει, ἵνα κοινοποιήσῃ ταύτην πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Ἐὰν δημοσιεύῃτε αὐτὴν καταδικάζετε ὑπὸ ἀνθρώπων ἀ-

πειραρίθμων, οἵτινες ζῶντες ἐκ τῆς ἐκτανίας πλάνης διαβεβαίουσιν, ὅτι αὕτη αὕτη ἢ πλάνη ἐστὶν ἢ ἀλήθεια. ὅτι δὲ τείνει, ἵνα ταύτην καταρρίψῃ, τοῦτό ἐστὶν αὐτόχρημα πλάνη.

— Πρέπει, ἀπεκρίθη ὁ παρίας, λέγειν τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ἀγαθὴν ἔχοντας τὴν καρδίαν ἀνθρώπους, μὴ δὲ πρὸς τοὺς ἀπωθυμένους αὐτὴν, τοὺς μοχθηροὺς. Ἡ ἀλήθεια ἐστὶ μαργαρίτης ἐκλεκτός, ὁ δὲ μοχθηρὸς ὡς τις κροκόδειλος, ὁ ὁποῖος οὐ δύναται αὐτὸν τοῖς ὡσὶ περιθέσθαι, οὐ γὰρ ἔχει. Ἐὰν ῥίψῃτε μαργαρίτην εἰς κροκόδειλον, οὗτος ἀντὶ τοῦ περικοσμηθῆναι δι' αὐτοῦ, θελήσει τούναντίον καταφαγεῖν· ὅθεν συντρίφει μάτην τοὺς ὁδόντας, ὑπὸ δὲ τῆς ὀργῆς ἐπιτεθήσεται καθ' ὑμῶν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ.

Πολλοὺς αἰῶνας τὸ οὐράνιον τοῦτο φαινόμενον ὑπῆρξεν ἀνεξέταστον, μόλις δὲ πρὸ χρόνων τινῶν ὅτε ἀνεπτύχθησαν αἱ ἐπιστήμαι, ἐξεζητήθη ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ αἰτία. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνομίσθη ὅτι τὰ παράδοξα ταῦτα σώματα ἐγεννῶντο ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς γῆς· ἀλλ' ἡ ἐξήγησις αὕτη, εὐλογος ἴσως διὰ τὰ μικροσκοπικὰ μόρια, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς μεταλλικοὺς χιλιάδων χιλιογράμμων βάρους ἔχοντας, ἢ εἰς τεμάχια πετρῶν εὐμεγέθη, περιέχοντα ὀρυκτὰ ἐντελέστατα ἀποκρυσταλλωμένα.

Ἐσυμπέραναν λοιπὸν τότε ὅτι τὰ σώματα ταῦτα, ὡς ἔχοντα ἱκανὴν συγγένειαν μετὰ τῶν ἠφαιστειῶν ὑλῶν, ἐξεσφινδονίζοντο ἐκ τῶν ἠφαιστειῶν τῆς σελήνης, καὶ ταύτην τὴν εἰκασίαν ὑπεστήριξεν ὁ Δαπλάκιος· ἀπλῆ τις ὅμως παρατήρησις ἀποδεικνύει τοῦτο ἐσφαλμένον. Ἐὰν σώματι οὕτω βαρὺ κατέπιπεν ἀπὸ τῆς σελήνης εἰς τὴν γῆν, βεβαίως δὲν θὰ ἐξετρέπετο τοσοῦτον ἐπαισθητῶς τῆς εὐθείας γραμμῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς γῆς εἰς τὸ κέντρον τῆς σελήνης· καὶ κατὰ συνέπειαν, εἰ εἰς τὰ βάθη τῆς Σιθρίας παλαιῶθεν ἀνακαλυφθέντες μεγάλοι ὄγκοι μετεωρικοῦ σιδήρου δὲν ἠδύνατο νὰ προέλθωσιν ἐξ ἠφαιστειῶν τῆς σελήνης.

Πόθεν λοιπὸν προέρχονται ἡμῖν οἱ λίθοι οὗτοι; ἐξ οὐρανοῦ πίπτοντες; Κατὰ τὸν γερμανὸν φυσικὸν Χλάδην, συντάξαντα μεθοδικὸν κατάλογον ὄλων τῶν μέχρι σήμερον ἐγνωσμένων πτώσεων τοιούτων πετρῶν, οἱ ἀερολίθοι ἢ μετεωρικοὶ λίθοι εἶνε τόσοι μικροὶ πλανῆται περιστροφόμενοι περὶ τὸν ἥλιον, καὶ πίπτοντες εἰς τὴν γῆν, τίς οἶδε τίνας ἔνεκα ἀστρονομικῆς διαταραχῆς.

Ὅτι αἱ πέτραι ἢ οἱ ὄγκοι τοῦ μετεωρικοῦ σιδήρου, οἱ συγγεόμενοι σήμερον ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπωνυμίαν μετεωριτῶν, πολὺν καιρὸν πρὶν ἢ πέσωσιν εἰς τὴν γῆν μένουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, περιφερόμενοι ἐντὸς τοῦ πλανητικοῦ ἡμῶν συστήματος μετὰ τάχους ἀστρο-

μικοῦ ὡς καὶ οἱ πλανῆται αὐτοί, πᾶς τις παραδέχεται τοῦτο μετὰ τοῦ Χάλδου ὡς τὸ εὐλογώτατον· πρὸ χρόνων] δὲ ὁ Γάλλος Daubrée, ἀσπαζόμενος τὴν αὐτὴν γνώμη, ἐξέδωκεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πραγματεῖαν, νέον φῶς ἐπιχέουσαν ἐπὶ τῆς γενεολογίας τῶν μετεωριτῶν.

Ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος τὰ πάντα καταμετρεῖ κατὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἀνάστημα, ἢ κατὰ τὸ μέγεθος τῆς σφαίρας ἡμῶν· τὸ αὐτὸ τοῦτο λοιπὸν πράττει καὶ ὡς πρὸς πᾶν τάχος, πᾶσαν ἀπόστασιν, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν ἢ ἀρχαιότητα· σμικρύνομεν ὅλα, ἐνῶ τὰ πράγματα τὰ φυσικὰ δηλοῦσιν ἡμῖν ἐν ταῖς ιδιότησιν αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς λειτουργίαις καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῶν, λεπτομερείας προϊούσας εἰς τὸν ἔσχατον ὅρον τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ πιθανοῦ. Οὕτως, ἂν πρόκειται νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀρχὴν τῶν μετεωριτῶν, ἀρχόμεθα ὑποθέτοντες ὅτι σχηματίζονται ἐντὸς τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας· ἔπειτα καταφεύγομεν εἰς τὰ ἠφαιστεια τῆς σελήνης, καὶ τέλος παραδεχόμεθα αὐτοὺς ὡς ῥήγματα ἢ λείψανα πλανητοῦ τινός· ἀλλ' ἡ τελευταία ἡμῶν εἰκασία κατέστη, διὰ τῶν μεθοδικῶν ἐξερευνησέων τοῦ εἰρημένου Γάλλου, ἀληθὴς παρέχουσα καὶ πολυτιμὸς περιπλέον νύξεις περὶ τῆς συνθέσεως τῶν βαθυτέρων στρωμάτων τῆς γῆνιου φλοιοῦ, τῶν ἀπροσίτων διὰ πάσης ἄλλης μεθόδου.

Οἱ μετεωρίζονται λοιπόν, αὐτοὶ οἱ λίθοι οἱ ἐξ οὐρανοῦ πίπτοντες, εἶναι ἡ κοσμοκλή οὐσία ἐν παντί μεγέθει· οὐσία ἡτις, διερχομένη τὴν ἀτμοσφαῖραν ἡμῶν μετὰ μέσου τάχους εἴκοσι χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, χαράττει ἀφεύκτως ἐντὸς αὐτῆς γραμμὴν φωτεινὴν διὰ τὴν σφοδρότητα τῆς θλίψεως τῆς· τόσον, ὥστε ἡ πρότερον ψυχροτάτη αὐτῆ οὐσία τήκεται περὶ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Καὶ πάλιν ὁμοίως τὸ βῆγμα εἶναι γωνιωδὲς καὶ φέρει ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῶν γήινων οὐσιῶν.

Ὁ Daubrèe ἐπιρίονισε τοὺς μετεωρίτας ὅσους συνέλεξε πανταχόθεν, καὶ ἐλείανε τὰς ἐπιφανείας των· ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως παρατηρεῖ τις τὰ πολυάριθμα συνθετικὰ αὐτῶν σώματα· συμπεραίνει δὲ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ὁ διάσημος οὗτος γεωλόγος, ὅτι ἡ μετεωρικὴ οὐσία διαφέρει τῶν ἐξ ὑποστήματος καὶ διὰ τῆς συνεργείας τοῦ ὕδατος σχηματισθεισῶν πετρῶν τῆς γῆς· ὅτι τὸ πετρῶδες μέρος αὐτῆς σύγκαιται πρὸ πάντων ἐκ χαλικικῶν μαγνησιακῶν, τοῦ γένους τοῦ περιδότου (εἶδους κιτρινοπρασίνου διαφανοῦς καὶ δυσξέστου τιμίου λίθου) καὶ τοῦ εὐστατίτου, οὐσιῶν πλειοναζουσῶν εἰς τοὺς πλουτωνικοὺς τῆς γῆς λίθους, καὶ ὅτι, ἀπὸ μεγάλου ἕως μικροῦ, οἱ ἐκ μετεωρικοῦ σιδήρου λίθοι οὗτοι εἶναι χονδρὰ ψήγματα εἰς τοὺς ἀερολίθους τοὺς ἡμιμεταλλικοὺς. Οἱ ἀερολίθοι λοιπόν

εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν ὄχι πάντοτε, βῆγματα προερχόμενα ἐκ τῶν βαυτετέρων στρωμάτων πλανήτου τινὸς συντριβέντος, μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ φλοιοῦ· εἰκασία εὐλογωτάτη, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ὀλιγότητος τῆς τελευταίας ταύτης ἕλης ὡς πρὸς τὴν προτέραν.

Δὲν ἠκούσθη εἰσέτι, ἡ τοῦλάχιστον δὲν ἐβεβαιώθη ἂν ἐθανατώθη ἄνθρωπος κτυπηθεὶς ἐκ πτώσεως μετεωρίτου· τοῦτο δὲ διὰ τὴν σπάνιν τοῦ φαινομένου καὶ τὴν μικρότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὡς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς· σφαίρας· βεβαίως ὁ κίνδυνος οὗτος ἀπειλεῖ ὅλους ἡμᾶς ἀνεξαιραίτως, ἐν παντί καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, εἴτε ἔξω, εἴτε ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἡμῶν, καθὼς ὁ κεραυνὸς, ὅστις ἀληθῶς μὲν ἐπίκειται ἡμῖν μόνον ἐν ὥρᾳ θεροῦς, ἀλλ' ἀσυγκρίτως συνεχέστερον. Ὅσον εἶναι τὸ φαινόμενον φοβερόν, τόσον καὶ σπάνιον ἀγαθὴ τύχη· διότι ἄλλως ἔπρεπε νὰ ζῶμεν ὑπὸ γῆν, ὡς οἱ μεταλλευταὶ καὶ ὀρύκται τῶν ὑπονόμων, ἵνα μὴ φοβώμεθα ἐκ τῆς πτώσεως ὄγκων σιδήρου, ὧν ἡ ταχύτης ὑπερβαίνει πενήτηκοντάκις τὴν τοῦ βλήματος πυροβόλου.

Πᾶσα πτώσις μετεωρίτου εἶναι ἰδίως ἀξιοπερίεργος· μάλιστα δὲ διὰ τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ. Καίτοι εἶναι πλεῖστοι οἱ ἤδη περιγραφέντες, οὐδὲν ἐντάται τις νὰ προείπη περὶ τῆς φύσεως τῶν μελλόντων νὰ πέσωσιν. Ὁ Daubrèe ἐν

Ο ΠΑΤΗΡ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΤΗΝΑ.

Χωρικός τις εἶχε πολλοὺς υἱοὺς καὶ πολλὰς θυγατέρας καὶ γαμβροὺς· τὸν συνεβούλευον δὲ τὰ τέκνα του νὰ παύσῃ ἐργαζόμενος, ἐνεκα τῆς πρεσβυτικῆς του ἡλικίας, καὶ νὰ συγκατοικήσῃ μεθ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ διανεμῆ εἰς ὅλα τὴν περιουσίαν του.

— Ἀκούσατε τέκνα μου, τοῖς εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος· ἡ πρότασις σας εἶναι ἴσως καλὴ, ἀλλ' ἀπαιτεῖ σκέψιν, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα σᾶς λέγω ὅτι ἀποφασίσω.

Μετὰ παρέλευσιν τοῦ μηνός, καλεῖ ὁ γέρον περὶ αὐτὸν τὰ τέκνα του ὅλα, καὶ τοῖς λέγει τὰ ἐπόμενα.

— Ἀφ' ἧς ἡμέρας μ' ὑπεβάλατε τὴν πρότασιν σας ἐκείνην, ἔλαβον νέαν τινὰ πεῖραν· ἕκαμα νέαν τινὰ ἀνακάλυψιν. Εἰς τὸν ἀγρὸν, ἔξω, εὗρηκα μίαν φωλεὰν στρουθίων. Ἐπήρα τοὺς νεοσσοὺς ὅλους, τοὺς ἐβάλα ἐντὸς κλωβίου καθὼς ἦσαν μετὰ τὴν φωλεὰν, καὶ ἐρέμασα τὸ κλωβίον εἰς τὸ παράθυρόν μου. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ των κατεπορευθῆσαν· δὲν ἔπαυσον βάλλοντες φωνὰς λυπηράς· κατ' ἀρχὰς περιεπέττων γύρω τῆς οἰκίας μὴ πλησιάζοντα εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου διέκρινον τὰ φίλτατα μικρὰ των, ἔπειτα ὁμοίως, βλέποντες αὐτὰ ἀνοίγοντα τὰ στόματά των καὶ κράζοντα ὅτι ἐπέων, ἐπλησίασαν κατ' ὀλίγον, καὶ τέλος ἤρχισαν καὶ οὕτω πεφυλακισμένα νὰ τὰ

τρέφωσιν, εισάγοντες τὸ βράμος των μετὰ τῆς τροφῆς διὰ τῶν συρμάτων τοῦ κλωβίου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφοῦ οἱ νεοσσοὶ ἐπτερώθησαν καλῶς, ἔστησα ἰξὸν καὶ συνέλαβα καὶ τοὺς γονεῖς· καὶ τότε αὐτοὺς μὲν ἔκλεισα εἰς τὸ κλωβίον, τὰ δὲ μικρὰ των ἀπέλυσα. Ἀπεπέταξαν ἐλευθέρᾳ. Ἐνόμισα μεθ' ὅσα εἶδα αὐτοῖς ὄμμασιν, ὅτι ἦτο ἀνωφελεὲς νὰ βάλω εἰς τὸ κλωβίον κεγχρίον καὶ νερόν διὰ τοὺς γονεῖς τῶν ἀπελευθερωθέντων στρουθίων· ἀλλ' εὐρέθην ἠπατημένος μὴ λαθῶν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀχαριστίαν των. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἔκραζον ἐκ τοῦ κλωβίου ὅτι ἐπέων, ἀλλὰ τὰ μικρὰ των ποτὲ δὲν ἤλθον φέροντα εἰς αὐτοὺς τροφήν. — Τέκνα μου θὰ φυλάξω καὶ ἐγὼ τὴν περιουσίαν μου.

Τὸ εὐφυὲς καὶ χαρίεν τοῦτο διήγημα διδάσκει ὅτι οἱ γονεῖς, ὅταν ἔχωσιν ἀφορμὰς δυσπιστίας ἐκ τῆς διαγωγῆς τῶν τέκνων, πρέπει νὰ μένωσιν αὐτοὶ κύριοι καὶ διαχειρισταὶ τῆς ἰδίας των περιουσίας ἐνόσφ ζωῆς καὶ διατηρῶσι σῶας τὰς φρένας. Τότε δὲ μόνον ἡ δυσπιστία αὕτη θὰ ἦτο παράλογος καὶ ἄδικος ἂν τὰ τέκνα δὲν ἦσαν μοχθηρὰ ἢ ἄσωτα, ἀλλὰ τούναντίον ἀπεδείχθησαν χρηστὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, ἱκανὰ δὲ καὶ νὰ διαχειρισθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ ν' αὐξήσωσι τὴν περιουσίαν· ἐνὶ λόγῳ ὅχι ἀνάξια τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν γηραιῶν γονέων των· διότι, τέλος οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι στρου-

θία πράττοντα μόνον ὅ,τι ὑπαγορεύει εἰς αὐτὰ ἡ φύσις, ἀλλὰ κτίσματα λογικὰ ἔχοντα νοῦν, ἔχοντα συνείδησιν καὶ, — τὴν μεγίστην τῶν ἐγγυήσεων, — φιλοτιμίαν, ἀχώριστον εἰς τοὺς χρηστῆς διαγωγῆς καὶ ἀγαθῆς φύσεως.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Ἀράχνης νοημοσύνη. Ἄγγλος τις ἐνοτομολόγος κατέγεγεν ἐσχάτως περὶ τὴν μελέτην τῶν ἀραχνῶν καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡ νοημοσύνη αὐτῶν εἶναι ὑπερβολικὴ. Ἐν τῷ μέσῳ λιμνάζοντος ὕδατος ἔθετο βράβδον καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀράχνην καὶ παρετήρει προσεκτικῶς πῶς ἤθελεν ἐκείθεν κατορθώσει νὰ φύγῃ. Ἰδοὺ πῶς τὸ κατόρθωσεν.

Ἀφοῦ ἡ ἀράχνη ἐνόησεν ὅτι πανταχόθεν ἦτο ὕδωρ καὶ ὅτι πᾶσα ἐλπίς φυγῆς ἦτο ματαία διὰ τῶν σινηθῶν μέσων, ἀνέβη ἐπὶ τῆς βράβδου τῆς καὶ ἐκείθεν διὰ λεπτοτάτου νήματος κατέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος παραδοκοῦσα τὴν στιγμὴν καθ' ἣν φύλλον τι ἢ ξύλον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διωκόμενον θὰ διέλθῃ ἐκείθεν, ἵνα οὕτως αὐτοῦ ἐπιβαίνουσα φθάσῃ εἰς τὴν ξηράν. Ἄλλ' ὁ παρατηρητὴς τὴν ἐβηκεν ἐκ νέου εἰς τὴν βράβδον. Τότε ἡ ἀράχνη κατέφυγεν εἰς μέσον ἀλγῆως εὐ-

φυέστατον. Γινώσκει πᾶς τις τοὺς λευκοὺς καὶ πιλωδεῖς πάππους οἵτινες φέρονται ὑπὸ τοῦ μικροτέρου ζεφύρου. Ἡ ἀράχνη ἀνέρχεται εἰς τὸ ὕψος τῆς βράβδου καὶ ἄρχεται κατασκευάζουσα ἕνα τοιοῦτον, ὅστις θὰ τῇ χρησιμεύσῃ ὡς ἀερόστατον. Ἀλλὰ τὸ περιεργότατον εἶναι ὅτι ἀφοῦ κατασκεύασε τοῦτο δοκιμάζει ἂν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀεροστάτου εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν βαστάσῃ· τοῦτο δὲ κατορθοῖ κρατουμένη πάντοτε παρὰ τὴν βράβδον διὰ νήματος. Ἄν ἡ ἐπιφάνεια δὲν εἶναι ἱσχυρὰ ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν, καὶ περαιωθείσης ἀναμένει πνοὴν ζεφύρου καὶ οὕτως ἀεροδρομοῦσα ἀναλαμβάνει ἀσφαλῶς τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

* *

Οἱ Χάρτινοι ἀετοὶ ἐν Κίρᾳ. Ἐν τῶν παραδοξοτάτων τὰ ὅποια βλέπει ὁ ἀφικνούμενος εἰς Κίραν Εὐρωπαϊὸς εἶναι ἡ μανία ἣν ἔχουσιν οἱ κάτοικοι, νέοι καὶ γέροντες, πλούσιοι καὶ πένητες, νὰ διασκεδάξωσι μὲ τοὺς χαρτίνους ἀετούς. Εὐρωπαϊὸς ἄρτι περὶ Κίρας γράφας διηγείται ὅτι ἅμα ἀφίκετο εἰς Καντῶνα εἶδε παρὰ τὴν ὁδὸν καθήμενον γηραιὸν τινα Κινέζον κρατοῦντα τὸ σχοινίον χαρτινοῦ ἀετοῦ καὶ παρατηροῦντα τὰς ἐναερίους κινήσεις του μετὰ σοβαρότητος ἅμα καὶ εὐχαριστήσεως. Ὁ περιηγητὴς ἀνεξήτει πανταχοῦ τὸν παῖδα χάριν τοῦ ὁποίου ὁ γέροντος διεσκέδαζεν, ἀλλ' οὐδαὶς παρί-

στατο καὶ ὁ γηραιὸς Κινέζος διεσκέδαζεν αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.

Ἐκ τῆς μανίας ταύτης τῶν Κινέζων προκύπτει καὶ ἡ περὶ τοὺς χαρτίνους ἀετοὺς τελειοποιήσις ἣτις ἐν Εὐρώπῃ ὑπολείπεται πολὺ. Οἱ Κινέζοι, δύναται τις εἰπεῖν, ἀνύψωσαν εἰς τέχνην ἰδίαν τὴν κατασκευὴν τῶν ἐναερίων τούτων παιγνίων. Ὁ φέρων οὐρανὸν ἀετοῦ θεωρεῖται θάρβαρον καὶ παιδικόν τι ὄλωσ. Οἱ ἀληθεῖς ἐρασταὶ ἔχουσιν ἀετοῦς ἄνευ μὲν οὐρᾶς, παντοίους δὲ τὸ σχῆμα· τριγώνους, τετραγώνους, καρδιοσχημοῦς, ὀκταγώνους, τετραγώνους, καρδιοσχημοῦς, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Οἱ εὐθυνοὶ ἀετοὶ κατασκευάζονται ἐκ ξυλαρίων θαμβοῦ καὶ καλύπτονται διὰ λεπτοῦ, ἀλλὰ δυνατοῦ χάρτου ἐφ' οὗ ζωγραφίζονται τὰ ποικίλα ἐκεῖνα φανταστικὰ σχήματα, ἅτινα βλέπομεν ἐπὶ τῶν διαφορῶν κινεζικῶν σκευῶν. Οἱ ἀετοὶ τῶν πλουσίων εἶναι κατασκευασμένοι ἐκ μετάξης, ἐξωγραφισμένοι δ' ὑπὸ τεχνιτῶν ἱκανῶν φέροντες ἐπιχρυσώματα, ἅτινα ἀντανακλῶνται εἰς τὸν ἥλιον καὶ δεδεμένοι διὰ μεταξίνων κλωστῶν. Τινὲς τούτων στοιχίζουσι καὶ μέχρι δισχιλίων καὶ τρισχιλίων φράγκων. Τὴν νύκτα τοὺς ἀετοὺς τούτους οἱ Κινέζοι φωτίζουσιν ἀναρτῶντες φανούς χαρτίνους ποικίλους καὶ ποικιλοχρῶμους. Ἀναμένουσι δὲ πρὸ πάντων νύκτας ἑσπερημένας τοῦ σεληναίου φωτός διὰ νὰ τοὺς ἀναπετάσωσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ τότε ὠραιότατον θέαμα κινήτων ἀστέρων παρίσταται ἐν τῷ οὐρανῷ.

Καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀναπετανύειν τοὺς ἀετοὺς εἶναι τελειοποιημένη ἐν Κίνα· οὕτω δὲν τρέχουσι διὰ τὴν κατὰ τὴν ἀετοῦ, ἀλλὰ χαμαὶ καθήμενοι κατορθοῦσι τὸν ἀναπέμφωσι· ἐντεῦθεν δὲ τὸ παίγνιον τοῦτο ἐν Κίνα εἶναι ἴδιον πάσης ἡλικίας καὶ πάσης ἐποχῆς.

(Ἐκ τοῦ Παρνασσού.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ ἐφηρμοσμένη φυσικὴ ἐπιστήμη λαμβάνει ὁσημέραι τηλικαύτην ἐπίδοσιν, ὥστε μετ' ὀλίγον θὰ καταστῶσι περιττοὶ οἱ ὀδόντες οἱ τεχνικοί. Ἀσθενεῖς ὀδόντας δύνανται σήμερον νὰ ἐξεργάζωνται οἱ ὀδοντοῖατροὶ ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτῶν ἐργαστηρίοις ἐν ᾧ οἱ πάσχοντες μένουσι κατ' οἶκον. Ἐξέλλουσι δηλαδή τοὺς ὀδόντας, τοὺς μεταφέρουσιν εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, τοὺς καθαίρουσι παντὸς βύπου καὶ σήψεως, καὶ ἐπανερχόμενοι πρὸς τοὺς ἀσθενούντας φυτεύουσιν αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν των. Πολλὰς τοιαύτας ἐγχειρίσεις ἐποίησαν ἐν Παρισίοις οἱ ἰατροὶ Μαγετώ, Πίτκεβιτς καὶ Δαυῖδ. Ὅτι οἱ ὀδόντες ἀποσπῶνται καὶ πάλιν ἐμφυτεύονται, τοῦτο ἠδύνατο νὰ διδάξῃ καὶ ὁ Ἴπποκράτης. Πολλοὶ τῶν χειρουργῶν ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Χοῦντερ, ὁ Κούπερ καὶ ἄλλοι ἐνεφύτευσαν ὀδόντας ἀνθρωπίνους εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λαγῶν καὶ μεγάλων μυῶν μετὰ διαρκοῦς ἐπιτυχίας. Σήμερον προσέρχεται τῷ ἰατρῷ

ἄνθρωπος ἔχων ἐν μὲν τῇ ἄνω σιαγόνι ὀδόντα σεσηπτότα, ἐν δὲ τῇ κάτω ὀδόντα ὑγιέστατον, ἀλλ' ὑπεράριθμον καὶ κατέχοντα θέσιν κακὴν. Ὁ ἰατρός ἐξέλει καὶ ἀπορρίπτει τὸν ἀσθενῆ, περικόπτει καὶ βινίτζει τὸν ὑγιᾶ, στερεοῖ αὐτὸν διὰ μικρᾶς συσκευῆς ἐν τῇ θέσει τοῦ ἄλλου καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ὁ νέος ὀδὸς βίξοβολεῖ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Πίτκεβιτς ἐν Παρισίοις πρὸ τινος ἀπεκατέστησεν ἅπαντας τοὺς ὀδόντας νεάνιδος ἀγούσης τὸ 26 ἔτος Ὁ Μαγετώ ἐποίησεν 62 ἐγχειρίσεις ἐξ ὧν ἐπέτυχον 57. Ὁ Δαυῖδ ἐποίησεν 22, ἐξ ὧν ἀπέτυχε μία μόνη. Ἀπὸ τοῦδς λοιπὸν ἡμπερὶ ὁ βουλόμενος τοὺς μὲν λευκοτέρους ὀδόντας του νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς θέσιν καταφανεστέραν, νὰ κρύψῃ δὲ εἰς ἄφαντὴν τοῦ στόματος γωνίαν τοὺς ἡττον ὠραίους. Κρίμα, ὅτι οὐδὲν τῶν ζώων ἔχει ὀδόντας ὁμοιάζοντας τοῖς ἀνθρωπίνους· ἄλλως ἢ ἀλλαγὴ θὰ ἐγένετο συχνοτέρα.

* *

Ο ΖΩΝ ΝΕΚΡΟΣ.

Ἄγγλος τις μανιακὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέθανε καὶ παρεκάλει τοὺς φίλους του νὰ τὸν ἐνταφιάσωσι, διότι ἤρχισεν ἤδη ἡ σήψις τοῦ σώματός του. Τρίς τοῦ ἔτους ὁ δυστυχῆς οὗτος ὑφίστατο τὴν βάσανον ταύτην. Οἱ φίλοι του θέλοντες νὰ ἴδωσιν ἐὰν διὰ τῆς πράξεως θὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς συναίσθησιν ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κηδεύσωσιν.

Ἡδὴ ἡ κηδεῖα προέβαιεν, ὅτε, ἄνθρωποι τινες ἐπὶ τούτῳ τεθέντες εἰς τινα ὄδον ἔξω τῆς πόλεως ἤρξαντο νὰ λέγωσιν εἰς ἐπήκοον τοῦ νεκροῦ:

« Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀπέθανε πέλος πάντων ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ κλέπτης, ὁ ἀλιτήριος, ὁ κακοῦργος! » Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν ὑβρεων τούτων ὁ νεκρὸς ἐθυμώθη καὶ εἶπε:

« Ζῶα! ἐὰν ἔζων θὰ σᾶς ἔσπανον τὰ μούτρα διὰ τὴν μάθητῃ νὰ ὀμιλήτε, δυστυχῶς εἶμαι νεκρὸς καὶ οἱ νεκροὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκδικηθῶσιν. »

Οἱ ὑβριστὰι ἐξηκολούθουν νὰ τῷ λέγωσιν ὅτι δὲν τὸν φοβοῦνται καὶ ὅτι εἶναι ἄτιμος, ἀχρεῖος, φαυλόδιος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ μανιακὸς ἰάπωσε τὴν ἐπιμονὴν του· ἠγέρθη θεν ἀπειλητικὸς, ἀπηλλάγη αὐθαρῆ τῶν σαβάνων του, ὤρμησε κατὰ τῶν ὑβριστῶν ἐκεῖνοι ἐτοιμοὶ ἤρπασαν τὸν νεκρὸν μας ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τῷ ἐμέτρησαν εἰς τὴν βράχιν παρὰ μίαν τεσσαράκοντα. Ἦτο τὸ ἰατρικόν του· διότι ὁ ζῶν νεκρὸς μας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἔχων σῶας μὲν τὰς φρένας ἀλλὰ πλήρες μωλώπων τὸ σῶμα καὶ τὸν στόμαχον κενόν. Ἐφαγε λουκουλιόματα, διότι ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν οὐδὲ ἄρτον ἐγεύθη.

* *

Ἐπάρχουσι καθ' ὅλον τὸν κόσμον 1,288,000,000 ἀνθρώπων, οἵτινες ὀμιλοῦσι 3,862 γλώσσας καὶ πρεσβεύουσιν 1,000 διαφοροῦς θρησκείας.

Ἀποθνήσκουσιν 60 ἄνθρωποι κατὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας, 3730 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 91554 κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, καὶ 33,339,333 κατ' ἔτος.

Μεταξὺ 10,000 ἀνθρώπων εἰς φθάνει τὰ 100 ἔτη· εἰς μεταξὺ 500 τὴν ἡλικίαν τῶν 90 ἐτῶν, εἰς μεταξὺ 100 τὰ 60 ἔτη.

Ἐπάρχουσι 335,000,000 Χριστιανοί, 15,000,000 Ἰσραηλίται, 160,000,000 Μωαμεθανοί, 780000000 Εἰδωλολάτραι.

Ἐκ τῶν Χριστιανῶν 170000000 εἶναι τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, 75,000,000 τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς, 80,000,000 τῶν διαφορῶν Διαμαρτυρομένων ἐκκλησιῶν.

* *

ΕΥΓΕΙΝΗΣ ΕΝΔΕΙΞΙΣ ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ,

Δυστυχῆς ἐκ Μιλάνου τῆς Ἰταλίας γυνὴ ὀνόματι Κοζία περιελθοῦσα ἐν τῇ ἐσχάτῃ πενίᾳ καταφεύγει πρὸς τὴν διευθυνσιν τοῦ « Ἐρησκευτικῆς Συλλόγου » ὅπως τύχῃ μικροῦ βοηθήματος. Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἰσακούεται τὸ πρῶτον, διότι δὲν παρήλθον δέκα ἔτη ἀκόμη ἀφ' ὅτου σταθερῶς διέμενεν ἐκεῖ, ἐν τούτοις βλέποντες τὴν θλιθεράν καστάτασιν εἰς τὴν εὐρίσκειτο ἀπεφάσισαν νὰ τῇ παράσχωσιν τὸ ἀσύνηθες ἐκ 10 φράγκων βοηθήμα. Ὁ Ταμίας κατὰ λάθος ἔδωκεν εἰς τὴν Κοζίαν ποσὸν πολὺ μεγαλειότερον τοῦ ὀρισθέντος. Μὴ ἐξηγοῦσα καλῶς ἢ ἐντιμὸς γυνὴ τὸ τραπεζικὸν Γραμμάτιον διὰ κατεῖδεν εὐθὺς τὸ σφάλμα. Ἀλλὰ μὴ

τ' ὀλίγον ὅποτε ἤρξατο νὰ προμηθεύηται τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν τέκνων τῆς· καὶ παρουσιάζει τὸ γραμματίον πληροφορεῖται ὅτι τοῦτο ἐκέκτητο πολὺ μεγαλύτεραν ἀξίαν, παρ' ὅσον ἐπίστευε. Τότε ἐναντίον τῆς καθημερινῆς τῶν ἰσχυροτάτων ἀναγκῶν τῆς πάλης, πρὸς καθυσύχασιν τῶν ὁποίων ἐπ' ἀρκετὸν τὰ χρήματα ταῦτα θὰ συνετέλουν, σπεύδει ἐν τούτοις μὲ τὴν εὐγενῆ πρόθεσιν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σύλλογον ὅ,τι πλέον τοῦ δέοντος ἔλαβεν. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ παραδειγματικῇ τιμιότητι, οἱ κύριοι ἐπίτροποι συγκληθέντες τῇ χαρίζουν ὁμοθυμῶς ἑλόκληρον τὸ ἐξ ἀπάτης σημειωθὲν ἐκ 10,000 φράγκων ποσόν, θραβεύοντες οὕτω γενναίως μίαν ἀρετὴν.

**

Ἐρώτησαν ἡμέραν τινὰ τὸν Ἀγάθ.

— Πῶς ἔχεις;

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μὲ ἀλαζονικὸν ὕψος, ἂν ἤμην ἀσθενής, θὰ ἤρξεο νὰ διέλθης τὰς νύκτας τῆς ἀσθενείας μου εἰς τὸ προσκέφαλόν μου καὶ νὰ μὲ περιποιῆσαι; ὄχι βέβαια. Λοιπὸν τί σὲ ἐνδιαφέρει ἂν ἔχω καλῶς ἢ ὄχι;

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κύριε Συντάκτα,

Ἐπειδὴ τινὲς κύριοι πλοῦσοι μὲν,

φιλάργυροι ὅμως, μὴ θέλοντες νὰ πληρώσωσιν οἱ ἴδιοι ἀναλόγως τῆς περιουσίας των τὴν ἀπαιτούμενην συνδρομὴν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀγαθοεργὰ ἰδρύματα, διὰ τοῦ κακοῦ αὐτῶν παραδείγματος οὐχὶ μόνον γίνονται αἰτίοι τῆς παρακμῆς αὐτῶν, ἀλλὰ θέλουν νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν θέλησίν των πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ προσφέρωσιν οἰκιοθελῶς ὅ,τι φρονοῦσιν ὀρθὸν καὶ ἀντάξιον τῆς θέσεώς των, τοῦτο δὲ πράττουσι διὰ τὰ μὴ γαίνονται ὑποδεέστεροι τῶν ἄλλων, γράφω τὴν παροῦσαν πρὸς ὑμᾶς πρὸς διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ, διότι ἐνῶ εἰδοποίησα εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν σχολείων, μετὰ τὴν ἀφίξίν μου ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ πληρώσω δι' ἐτησίαν συνδρομὴν μου δύο μίρα· μετὰ ἐκτεταμένας συζητήσεις των καὶ εἰρωνίας ἐκ μέρους τινῶν μετὰ δυσκολίας ἠδύοχησαν νὰ δεχθῶσι μόνον μίαν λίραν ὡς συνδρομὴν μου· ἀρα οὔτε αἱ ἴδιοι πληρόνουσι ὅσα πρέπει, οὔτε τοὺς ἔχοντας τὴν καλὴν θέλησιν ἀφίρουν νὰ πληρόνωσιν ὅ,τι προαιροῦνται.

Ἐρωτῶ λοιπὸν τοὺς κυρίους τούτους διὰ τῆς τοιαύτης πρωτοφανοῦς μεθόδου πῶς δύναται νὰ διατηρησῶσιν ἀξιοπρεπῶς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθοεργὰ καθιδρύματα τῆς κοινότητος ταύτης; Ἐλπίζω διὰ θέλητε καταχωρήσει τὰς ὁμίας ταύτας γραμ-

μάς, ἄλλως θέλω καταγγεῖν πρὸς δημοσίευσιν αὐτῶν ἀλλοχού.

Τραπεζοῦς τῇ 18 ἡ Νομβρίου 1881.

Ἡλίας Π. Καρύδης.

Δημοσιεύομεν τὴν ἀνωτέρω ἐπιτολὴν διότι καὶ ἄλλοθεν ἠκούσαμεν ὅτι ἐνιαχοῦ κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν διαφύρων ἐνοριακῶν καταλόγων δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν οἱ προηγούμενοι κατάλογοι τῶν συνδρομῶν, οὔτε τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς ἦν ἕκαστος πολίτης συνεισέφερον ἄλλοτε ὑπὲρ τῶν σχολείων.

Ἐγράψαμεν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὰς μεταναστεύσεις ὅτι ἐκ τῶν ἐν Βατουμίφ μεταναστῶν ἀπέθανον μέχρι τοῦδε τρεῖς, ἀλλὰ νεώτεροι εἰδήσεις δυστυχῶς αὐξάνουσιν ἐπὶ πολλὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν γινομένων θύμα τοῦ Χάρωνος, διότι εἴκοσι καὶ δύο βρέφη μόνον ἀπέθανον ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῶν κακουχιῶν, δεκαοκτὼ δὲ ἕως εἴκοσιν ἄτομα ἀποθνήσκουσι καθ' ἡμέραν ἐν τούτοις καὶ διὰ τοῦ ῥωσικοῦ τῆς ἐβδομάδος ταύτης νέοι μετανάσται διευθύνοντο εἰς τὸ αὐτὸ μέρος· δὲν δύναται τις τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐννοήσῃ ἐπακρῶς τί πνεῦμα, ποῖα σκέψις ὠθεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους· ἀπεφάσισαν τὴν αὐτοκτονίαν των; διότι οὐδὲν ἄλλο δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ βλέπων τὴν ἀκατανόητον ταύτην συμπεριφορὰν· ἀφ' οὗ οἱ πρὸ αὐτῶν μεταναστεύσαντες τὰ πάνδεινα ὑπέστησαν καὶ εἰσέτι ὑφίσταν-

ται καὶ ἀποθνήσκουσι σωρηδόν, ἐπέρχονται καὶ οὗτοι ὅπως ἐπαυξήσασιν μὲν τὰ δεινὰ τῶν προτέρων, καταστήσωσι δὲ καὶ τὴν θέσιν ἑαυτῶν δυσχερεστέραν.

— Τὴν παρελθούσαν τρίτην τὸ ἐσπέρας ἐγένετο συνεδρίασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Λέσχης, ἐν ἣ ἀπεφασίσθη νὰ προσκληθῶσιν εἰς κοινὴν συνεδρίασιν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς λέσχης αὐριοι τὸ ἐσπέρας· ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ θὰ ἀπεφασισθῇ βεβαίως ἡ τύχη τῆς Λέσχης. Πεποιθήμεν ὅτι τῶν πλειοτέρων μελῶν τῆς Λέσχης ἡ ψήφος θὰ ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς· τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς ἡμετέρας πόλεως· εἰ προβαλλόμενοι λόγοι ὅτι ἡ λέσχη δὲν δύναται νὰ συντηρηθῇ ἐκ τῶν συνδρομῶν τῶν μελῶν αὐτῆς δὲν εἶναι εὐλογος δικαιολογία τῆς ἐγκαταλείψεως αὐτῆς· τοῦτο ἀφορᾷ ἀπλῶς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐξεύρεσιν νέων πόρων· διότι μόνον ἂν ἀποφασισθῇ νὰ ἐνοικιασθῶσιν ἐνιαυτοῦ αὐτῆς αἴθουσαι εἰς διάφορα σωματεῖα δύναται νὰ εἰσπραχθῇ ποσὸν ἐπαρκοῦν ὄψωσιν πρὸς ἀξιοπρεπῆ τῆς λέσχης συντήρησιν· ἐκτὸς τούτου καθ' ἡμᾶς δεόν νὰ ἐπέλθῃ μεταρρύθμισις τις καὶ εἰς τὸν διοργανισμὸν τῆς λέσχης· ἡ συγκρότησις π. χ. δύο ἀναγνωστηρίων, ἐξ ὧν τὸ ἐν νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὰ τακτικά τῆς λέσχης μέλη, τὸ δὲ ἕτερον διὰ τοὺς νέους τῆς πόλεως καὶ τοὺς λοιποὺς φιλανθρωπίστους δεόν νὰ ἦναι ἐκ τῶν πρώτων

τοῦ νέου Συμβουλίου ἀποφάσεων· λυπηρὸν εἶναι ὅτι διὰ τοὺς νέους τῆς ἡμετέρας πόλεως οὐδεμία καταβάλλεται φροντίς καὶ ἀποκλείονται ἐκ τῶν ἀναγνωστηρίων ὥσει ἀρκοῦσα ἦν αὐτοῖς ἢ ἐν τῷ σχολεῖν ληφθεῖσα ἀνάπτυξις. Πιστεύομεν ὅτι ἀφ' ἑτέρου ἂν ἐλαττωθῆ τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς τῆς Δέσχης καὶ αὐξηθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν καὶ εἰ πόροι βεβαίως θέλουσιν αὐξήσαι καὶ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Δέσχης θέλει ἀποβῆ κοινωφελέστερος. Ταῦτα πρεσβεύομεν ἡμεῖς, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ τὰ μέλη τῆς Δέσχης ἐμφορούμενα εἰλικρινοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης θέλουσιν ἀποφασίσει ὅ,τι ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς πόλεως καὶ ἡ κοινὴ ὠφέλεια ἀπαιτεῖ.

— Ἀφίκετο πρὸ ἡμερῶν ἐκ Κων] πόλεως μετὰ βραχεῖαν ἐκεῖ διαμονήν ὁ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Ἡλίας Π. Κανδύλης.

— Ἀνεχώρησαν τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν κατευθυνόμενοι εἰς Ἀμισὸν ὁ νέος Προξεν. Πράκτωρ ἐν Ἀμισῷ κ. Ἀχιλλεὺς Πράσιнос καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐνταῦθα Ἑλλην. Προξενίου κ. Ι. Λαμπρίδης.

— Ἀπέθανεν πρὸ ἡμερῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἐξ αἰφνιδίου θανάτου ὁ ἡμέτερος συμπολίτης Θεόδωρος Τσακιδίδης, ἐν Πλατάνοις δὲ ὁ χ' Δημήτριος Πηπαδόπουλος· αἰωνία τῶν ἡ μνήμη!

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ κλεινὸν μου μεγαλεῖον
οὐδεὶς ἐμμήθ' εἰσέτι,
καὶ τὸ ὕφος μου τ' ἄλλοιον,
καὶ μετὰ τосαῦτα ἔτη...

Πλὴν τῶν μέσων μου στοιχείων
ἄρχου σου καὶ διευθύνω,
καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀρχείων,
καὶ τὸ Πᾶν κοινῶς ἰθύνω.

Ἄν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς
εἶμαι δὲ τοῦ σώματός σου
μέλος, καὶ τροποποιήσῃς,
ζηλωτὸν τοῦ βλέμματός σου

ἐν ταῖς μάχαις, ἐν πολέμῳ
ἀντικείμενον γενναῖον,
τοῖς ἐχθροῖς νὰ διανέμω
τραῦμ' ὀδυνηρὸν σπουδαῖον...

Τελευταῖον ἐκ συμφώνου,
τὴν ζωὴν, τὸ Πᾶν εὐφραίνω,
πλὴν τοῦ μείναντος συμφώνου,
καὶ τὸ φῶς σου προλαίνω.

Γ. Ἀηδονίδης.